

„-Este bogată?” „-Nu, nu este..” i-am răspuns. „-Este populară?” „-Nu, nu este cunoscută..” „-Spune-mi...este...este mai frumoasă decât mine?” „-Elvira...” „-Nu...Spune-mi! Vreau să știu!” „-Nu înțelegi? Frumusețea nu este exterioară, nu ține o veșnicie ..Nu este ceva definitoriu..Nu înseamnă numai trăsături perfecte..Frumusețea izvorăște din sublim și simplitate. Frumusețea este dată de lumina din inimă, de zbuciumul din privire..Frumusețea exterioară este frecventă...Însă ce ascunzi sub înfățișare..Acea este frumusețe...sau urât.” „-Atunci de ce ea? De ce ea și nu eu?!”

Încă mă mai gândesc dacă aș fi putut să îi ofer un alt răspuns...Dacă ar fi fost o altă cale mai ușoară, mai puțin dureroasă..Mă simt vinovat. Mă simt responsabil .A fost, totuși, o parte din viața mea, din mine. Am împărtășit vise, dorințe, aspirații, regrete...lumi. Mi s-a dăruit precum o pasăre își dăruiește aripile cerului: tăcută, cuminte. Doar când mă gândesc la trupul ei voluptos, cum tremura sub mine și sentimentul împlinirii care mi-l conferea având-o aproape de mine, mă face să mă îndoiesc de judecata-mi si de alegerea pe care am făcut-o.

Era într-o seară de primăvară. Aprilie. Aer proaspăt, natură vie, totul părea mai frumos..iar când am zărit-o...totul părea a basm. Mă aflam la evenimentul anual al orașului, un bal mascat, dansant, organizat de conducere pentru strângerea unor fonduri. Act de caritate, se pronunța.

Însoțit de frumoasa mea parteneră, Eva, am pășit în sala balului. Încăperea imbrățișa un aer galant, pretențios. Decorațiuni în culori pastelate, de la fețe de masă în nuanțe de baije și crem până la draperii de culoare ocru si bordo. Sofisticat, dar simplist. Autentic. În centrul încăperii se afla o porțiune în relief ce avea să fie scena. Până să ajungem la masa noastră, am întâmpinat vechi amici, cunoscuti, membrii ai familiei. Până și comportamentul lor au înfăptuit un nou aer. Ne-am așezat pe locurile rezervate, cu fața spre scenă, unde cortina era trasă. Spre noi se apropia o doamnă, undeva în jurul vârstei mijlocii, într-o rochie oarecum sobră. „-Pot să ți-o răpesc pe Eva pentru două minute, Edward?” Înainte de a răspunde am tras o privire în furiș spre Eva, să văd dacă e în regulă cu invitația doamnei. „-Desigur.” i-am răspuns în timp ce le-am privit îndepărtându-se. „Doamne, cât de frumoasă e!” mi-am spus. Privind-o, am realizat cât de norocos sunt să o am, doar pentru mine, cât de fericit mă simt să o am alături. Corp

subțirel, dar cu forme bine definite. Picioare lungi, șolduri ușor rotunjite iar talia îngustă și sânii asemeni două pere coapte îi conferea un aer distins, grațios. Părul cafeniu, prins într-un coc lejer, câteva șuvițe fine lăsate să curgă pe față și gât. Trăsăturile chipului erau firave și minuscule ca ale unei copile. Ochii migdalați, de un verde cenșiu, te făceau mut și te lăsau fără aer. Buzele subțiri, frumos conturate și de un roșu aparte, te îmbătau numai privindu-le. Avea, cu adevărat, trăsături frumoase. Nu era de o frumusețe modernă, cu linii perfecte. Era de o frumusețe clasică, gingașă. Însă ce mă făcea să dau înapoi de cele mai multe ori era nesiguranța ei, și nevoia acesteia de atenție. Nu se considera niciodată pe cât de frumoasă era. Mereu îi ofeream complimente, și mereu trebuia să mă asigur de stările ei în legătură cu ceea ce făceam sau ceea ce aveam să fac.

„-Nimic interesant, câteva vorbe despre ceea ce vom vedea azi.” mi-a spus.

Luminile s-au stins la fel și vocile. Cortina se ridică, iar ovațiile încep să răsună în sală. Șapte femei, fiecare avea chipul acoperit cu câte o mască, așezate în linie pregătite de a începe dansul.

Odată început, toți bărbații se gândeau dacă vor fi aleși sau nu, să danseze cu una din cele șapte femei de pe scenă. Ceea ce nici eu nu am știut până să ajung aici, fiecare bărbat care asistă la spectacol primește un număr. Fiecare dansatoare alege un număr, iar cel care îl deține va dansa cu aceasta. Se executau dansuri de societate. Toate aveau mișcări continue, bine coordonate. Însă nu toate erau la fel de bune, sau pasiunea de a dansa nu era predominantă pentru toate. Le-am privit pe rând. Patru dintre ele se mișcau cu aceleași stări, personalitățile lor păreau asemănătoare între ele. Erau undeva la mijloc. Dansau și din pasiune dar și de nevoie. Prima dansatoare părea plictisită, dansa mai degrabă din obligație. Ultima părea să fie conducătoarea, căci avea un aer de superioritate, ca și când ea era mult prea bună pentru a dansa într-o formație. Iar cea din mijloc...dansa de parcă era numai ea și scena. Își unduia corpul pe ritmul muzicii, se contopea cu ea. Pasiunea nu îi lipsea. Era mai voluptoasă decât celelalte. Prin rochia cea lungă, pe corp, am putut să observ forma de clepsidră a corpului ei, un decolteu generos, șolduri superbe și coapse ferme. „-Să înțeleg că-ți place cea roșcată?” „-Poftim?!” am răspuns brusc, de parcă tocmai m-am trezit dintr-un vis lung. Eva chicotea: „Roșcata, dansatoarea din mijloc, prostituțule.” „-Ah, da, da. Dansează cel mai bine, nu-i așa?” i-am replicat, încercând să par detașat. Însă trebuie să recunosc că mă atrăgea. Eva nu a mai apucat să răspundă, căci dansatoarele începeau să aleagă numerele. „-Numerele 3, 14, 16, 7, 5, 19 și 10, vă rog să vă alăturați dansatoarelor pe scenă!” Am privit unul câte unul cum urcă pe scenă. „-Numărul 7, pe scenă!” „-Edward! Pe tine te așteaptă!” mi-a spus Eva, împingându-mă spre scenă. „-Bună seara, domnule.” M-a întâmpinat dansatoarea...roșcată. M-a luat de braț și m-a întrebat cum mă numesc „-Edward.” i-am răspuns. „-Ei bine, Edward, ști să valsezi?” Am dat din cap.

Următorul lucru pe care mi-l amintesc este forma buzelor ei cărnoase, sărutându-mi trupul și șoptindu-mi vorbe dulci. Nici în ziua de azi nu pot să înțeleg cum am ajuns să petrec noaptea cu ea. În toată goliciunea ei, nu am văzut o femeie mai frumoasă, apetisantă. Avea un aer libertin, o minte deschisă, știa cum să folosească cuvintele, cum să manipuleze. Era îndrăzneță, jucăușă. Te copleșea cu atingerile ei. Nu m-am mai simțit așa niciodată. Are o personalitate atât de fluidă, de naturală. A fost o nopate plină. Plină de trăiri, de stări, de sentimente..Nerăbdare, reținere, nesiguranță, dorință, extaz, vinovăție. Vinovăție..Mă simțeam răătăcit în așternuturile acestei ispite căci m-am abătut de la viață, și gândul la Eva mea mă chinuie...Unde am lasat-o? Ce vorbe am născocit, unde i-am spus că merg? Când i-am zis ca ajung acasă? Ce-i voi spune ei? „-Totul va fi bine.” „-Cum poți să fii sigură?” am întrebat-o înăbușit. „-Simplu: vei face un duș, vei merge acasă, îți vei săruta soția, o vei îmbrățișa și-ți vei cere scuze că nu ai ajuns peste noapte. Te vei comporta ca și când nimic nu s-a întâmplat. Îi vei spune că „munca” va presupune mai multe nopți în care nu vei ajunge acasă, dar care promiți că le vei recupera. O rogi să te înțeleagă, îi arunci vorbe dulci, și faceți dragoste. Ea nu va bănuși nimic!” și-a încheiat fraza în timp ce își retușa machiajul. Cum poate o femeie să fie atât de frumoasă, și tot odata atât de înșelătoare? Nu a întâlnit-o niciodată pe Eva. Nu a văzut-o, nu știa nimic despre ea. Si totuși, știa că este o Ea. După vorbele ei, ar trebui să mă prefac. Ori eu o iubesc pe Eva. Cum să o mint? Dacă îi spun vorbe dulci, i le spun căci vreau. „-A fost o greșală.” murmur nesigur, în timp ce-mi cufund capul, acum mai greoi, în mâini, așteptând reacția ei. „-Edward, prostuțule! Este o greșală numai atunci când nu te simți bine făcând-o. Iar noi ne-am simțit minunat! Suntem atrași unul de celălalt. Te plac, Edward. Și vreau să te păstrez.”. Să mă păstreze? Ah, și acum, când simt remușcări, vorbele ei mă gâdilă și mă fac să vreau să o am din nou și din nou. Însă avea dreptate. Dacă nu vroiam, nu o făceam.

Și am făcut exact cum mi-a spus ea. Și Eva a reacționat exact cu mi-a spus ea. „-Îmi pare rău!” îi spuneam Evei de fiecare dată când aveam ocazia. Iar ea mă privea cu ochi blânzi și iertători, mă primea cu brațele deschise și mă aștepta în fiecare noapte, adormind cu gândul la mine, de fiecare dată când nu eram lângă ea.

Și au fost multe nopți..Nopți nedormite, pline, cu roșcata ce mă făcea să-mi pierd firea cu fiecare cuvânt spus. Ne pierdeam printre așternuturi, și o găseam de fiecare dată cu un zâmbet șiret. Știa că sunt slab, și ea câștiga mereu. Mă cuprindea și nu-mi dădea drumul până nu o asiguram că voi veni, din nou, la noapte. Iar eu îmi lăsam soția acasă, singură, în patul gol și rece, pentru a oferi căldură acestei femei vulgare. Căci avea acel sânge indecent ce-i curgea prin vine, era tot ce Eva nu era. Te incita, femeia în prezența căreia niciun bărbat nu s-ar plictisi. Și totuși, în ultimele nopți petrecute, ceva se schimba în firea ei. Nu mai era la fel. Nu mă mai simțeam bine. Folosea cuvinte grave, mă făcea să mă simt mic. Să mă simt lipsit de puteri. Mă simțeam umilit, îmi era rușine să-i mai vorbesc deschis. Nu-mi plăcea când vorbea așa. Îmi spuneam că e doar o fază, e doar o seară. Dar nu a fost așa.

„-I-ai spus?” m-a întrebat în timp ce-mi mângâia pieptul cu vârful degetelor.” „-Nu..nu încă..” „-Și ce mai aștepti?!” a izbucnit. Știam ce va urma. Umilintă. „-Credeam ca am vorbit despre asta, Edward. Credeam ca suntem de acord. Nu mă mai vrei? Te-ai plictisit de mine?” Nu m-am plictisit..Dacă te vreau pentru tot restul vieții..în locul Evei? Nu știu...Îmi pare rău..Eu..eu..”-Ei bine?! Ai de gând să-mi răspunzi, Edward?” Nu știam ce să-i spun..Vroiam doar să plec..”-Nu poți, nu-i așa? Ești slab. Nu ai puțină voință în tine! Unde ți-e tăria de caracter? De bărbat?!” Starea mea s-a schimbat, și ea a vazut asta. „ Edward...Îmi pare rău. Doar că..te vreau doar pentru mine...Înțelegi? Vreau să fii doar al meu, numai când mă gândesc că tu ai putea să fii în brațele ei, sărutând-o si..Ah! Mi-e greu, Edward! Am nevoie de tine...” După ce a terminat de vorbit, m-am îmbrăcat și i-am spus că mă voi întoarce la noapte. Pe drum, răscolindu-i vorbele, am avut o revelație. Știam de ce a început să vorbească așa, știam de ce avea „nevoie” de mine. Știam. Tot ceea ce am vrut să fac, a fost să o găsesc pe Eva, și să-i vorbesc. Nu-mi vine să cred că eram pe punctul de a pierde ceva atât de prețios..Am căutat frumosul când îl aveam chiar lângă mine. Am căutat noul, când vechiul nici nu a fost descoperit încă. Eva...sper să înțelegi..

„-Eva..Trebuie să-ți mărturisesc ceva și nu aștept iertare ci doar...” Nu am apucat să termin, căci degetele ei lungi și subțiri mi-au acoperit buzele, iar ochii ei verzi, Doamne acei ochi, mi-au oferit cea mai caldurosă privire: plină de iubire și compasiune. Știa ce am făcut. Știa și totuși mi-a oferit iubirea ei, necondiționată. „-Edward..te-am așteptat în fiecare noapte, speram în fiecare seară să ajungi acasă, adormeam cu gândul că următoare noapte vei sta cu mine, îmi pătam obraji cu lacrimi, gândindu-mă că ești în brațele altei femei...dar am știut că m-ai ales pe mine.” Iar ochii ei au început să ligure. Câtă putere și iubire a putut această femeie să posede! Îmi amintesc că am luat-o în brațe și am făcut dragoste, cum nici nu am visat că aș putea să fac, cu frumoasa mea soție. Nu mai aveam niciun dubiu. Eva era pentru mine, iar eu eram pentru ea.

„-Atunci de ce? De ce ea și nu eu?!” „-Ea este tot ce nu sunt eu. Poate nu este cea mai frumoasă, poate nu este la fel de aventuroasă și deschisă ca tine, poate nu știe să mă înnebunească cum o faci tu. Dar are acel ceva care mă interesează. Are o personalitate aparte, mă face să mă simt bine, important. Iar tu? Recunosc, am fost slab și ți-am dorit carnea cum nu am dorit-o nimăniu înainte. Dar mă făceai să mă simt înfrior, zălezit..mă stingeam..Te schimbai de la o persoana caldă, iubitoare, fcoasă, la una rece și..”

„-Mă pot schimba! Pot sa fiu ceea..”

Scriș de Paula Dragoș

„-Oamenii nu se schimbă. Nu te poți schimba. *Personalitatea nu e ceva ce ai, ce primești o dată pentru totdeauna. Nu ți se dă, nu ți se ia. Sunt unii care-și lasă adevărata «personalitate» în copilărie sau în adolescență. Sunt unii care o leapădă pentru un rol social mai coerent și, poate, mai comod. Sunt alții care își descoperă «personalitatea» târziu. Alții care tot caută și nu găsesc nimic. Alții care caută ceea ce deja au fără să știe. Sunt și din cei care nu-și pun problema...*

Ai spus că ai nevoie de mine. Ai

problema... Ai spus ca ai nevoie de mine. Ai nevoie de carne, nu de suflet. Ori eu caut suflet. Nu știu dacă ți-ai descoperit adevărata fire, sau încă ești în căutarea ei. Sau poate nici nu te deranjezi, și iei totul de parcă ți s-ar cuveni. Ai crezut că mă poți avea, pentru că vrei. Te-ai înșelat...Însă te admir, pentru că mi-ai oferit o experiență minunată, Elvira! Ești o femeie superbă și am să te port în gând,,am să mă gândesc la tine în nopate..și poate..am să mă întreb ce ar fi fost dacă..?

---

5 / 5